

černý, hustý plnovous, který ostře kontrastuje s jeho lesknoucí se pleší, oči má černé a zářivé, pravé rameno, na němž spočívá řemen, je nižší než levé. Není o něm známo, je-li vdovec či mládenec, nesdělil s nikým svůj osud. Je tichý a nenáročný člověk. Svůj pokoj má zařízený vlastním nábytkem, který je v domě pokládán za přepychový.

Charvát je mladý člověk, kterému není mnoho přes třicet. Pohublá tvář nese stopy zármutku. Pravá noha mu schází od samé kyčle. Chodí o dvou berlích. Je v domě dosud cizí, a to ho činí zajímavým. Z jakého vrtochu se usídlil v této končině, ačkoliv za svým úřadem musí docházet až dolů do města, nepodařilo se dosud vyzkoumat ani učitel, který si na něho dělá dvojí právo, jako správce domu i jako bytný. Pravděpodobně je to nepraktický chlapík, pošetilý samotář a jeho příbuznou je matka Nouze. Za deset dnů, co zde bydlí, nevystihl ještě patřičný poměr k ostatním osobám v domě. Učitelovou Holubovou zdraví uctivě, jako by to byla dáma, s níž nutno počítat, starému kabaretníku z druhého poschodí již dvakrát ustoupil z cesty, když se náhodou střetli ve vratech průjezdu, ač je to pouhý komediant, a hodináře Hamáčka, který je opravdu zámožným mužem, si nevšímá. Nenavázal ještě ani jediné přátelství, ač by mohl vědět, že v takovém osamělém domě, jako je tento, se lidé přízní, aby se jim lehčeji žilo, a sdělují si svá hoře i radosti, které pak putují od úst k ústům pro zábavu i poučení. Viděli ho, jak si vyšel až k samému srázu o svých dvou berlích za pozdního večera a dlouho nehybný jako socha se díval dolů k městu na záplavu světél, mžikajících a tratících se do nesmírné dále. Je to tedy bloud, který se sytí sny a touží po neskutečnu. Takovým lidem není co věřit. Pášou nepravosti právě tak složitě a tajemně, jako na svou tvář navlékají neprůzračnou a lživou tragickou masku.

Druhou polovinu prvního poschodí obývá rada Henčl. Je to padesátník, otlý a přesný jako stroj.

Odchází a vrací se pravidelněji, než vychází a zapadá slunce, a jeho zvyky jsou nezměnitelné. Každé ráno odměřeně sestupuje se schodů, stejně odměřeně kráčí po chodníku a stezičkou k lucerně a ke schodům, kývaje rukama, obloukovitě odtaženými od těla, jako tučný brouk, který si dává dobrý pozor, aby nesešel lesk svých krovek. Nikdy si nepřispíší, nikdy se nezdrží, učiní snad denně stejný počet kroků. Ať je den sebeslunnější, třímá v levici deštník a nikdy ho nepředá do pravé ruky. Tučné prsty má ozdobeny četnými prsteny. Nosí jen černý tvrdý klobouk. Když odpovídá na pozdravy, uchopí jeho okraj nikoli vpředu, ale právě vzadu. Jeho tvář je vždy čerstvě vyholena a vroubí ji tmavé, silně prošedivělé licousy, vypadá poměrně svěže, několik vrásek u očí a u úst činí jeho tvář zdánlivě veselou. Veselí však není v jeho povaze, je tam jen úrad. Šatí se vždy černě, zimu od léta lze rozeznat v jeho ústroji jen tím, že nosí zimník, který ho činí ještě otlejším, než ve skutečnosti je. Za velmi parných dnů posouvá tvrdý klobouk do týla, a tu se na čele bílém jako tvaroh perlí krůpějky potu a je vidět rudý, kloboukem vytlačený kruh. To je jediný ústupek, který je schopen učinit své korektnosti.

Radova žena je vysoká, hubená, barva jejích tváří je popelavá. Obléká se také jen do tmavých šatů a u úst má vždy přiložený bílý kapesník, vypadá to, jako by neustále chodila na jakési pohřby. Zdá se být spíše utrápenou tetou radovou než jeho ženou. Má stále s sebou svůj pláč, který nepropuká, anebo jehož prameny již dávno vyschly. Radovi nemají děti, jejich velký byt, vždy pečlivě uklizený, s pozamykanými pokoji a staženými záclonami, je temný, tichý a smutný. Prý jim děti umíraly maličké, sotva otevřely očka na boží svět, slaboučké, života neschopné kdysi dávno, kdy rada ještě nebyl tak přesný a radová méně vyhublá, a kdy nebydlili ještě v tomto domě, který je na ně šit jako dobrý kabát, pěkně k tělu.